

jeg har levet, at man altid maa komme tilbage til, at naar der skal udredes Penge, kommer den til at betale, som har Evnen dertil, og det er kun Maaden at fordele Byrden paa, hvorom der er Spørgsmaal; men den, der har de stærke Skuldre, maae bære den for de Svage. Den ærede Taler maa gaae til hvilkesombest Forhold i Livet, han vil overalt finde, at saaledes er det. Ja, naar det kunde gaae at vælte Byrden fra sine stærke Skuldre over paa de svage; men det gaaer ikke. Altsaa vil det i alle Forhold i Livet vise sig, at det Princip, der ligger til Grund for Indkomstskatten, er det ene funde og rigtige, og den ærede Taler vil ikke paa nogen Maade være istand til at godtgjøre det Modsatte, der er eensbetydende med, at den, der har Evnen, kan vælte Byrden fra sig over paa Andre og sige, at han ikke vil betale; thi det kan Ingen gjøre, og Ingen vil kunne overbevise mig om Andet; dertil har jeg levet under for mange forskjellige Forhold i Livet.

Ordføreren: Det er i Anledning af den Opfordring, som den ærede Landsstingsmand, der nu satte sig, stillede til mig personlig, at jeg har bedet om Ordet, idet han ønskede at vide, hvilke Fordele jeg ifølge min personlige Mening derom — jeg talte ikke paa Udoalgets Vegne — finder ved en Vilkaar- og Leilighedsstat fremfor ved en Indkomststat. Han syntes, at man ved en Vilkaar- og Leilighedsstat bedre vilde kunne frie sig for at betale, medens jeg netop mener det Modsatte; men muligt er det jo, at den ærede Landsstingsmands Ansæelse er den rigtige og min feilagtig. Jeg mener, at ved en Vilkaar- og Leilighedsstat komme ikke alene Indtægterne ganske sikkert i Betragtning; men tillige et andet Moment, nemlig Udgifterne. Der kan ved den tages Hensyn til, om jeg har en stor Familie, eller om ikke ogsaa andre Omstændigheder bewirke, at jeg maaskee har dobbelt saa store Udgifter som min Nabo, der akkurat har de samme Indtægter som jeg. Tager man en Indkomststat, da skulle vi begge betale lige stor Skat af den Indtægt, f. Ex. 2000 Rdl., som vi begge have, medens jeg maaskee har 8—10 Børn at forsyge og min Nabo ingen. Det mener jeg er vigtigt, og det undgaaes ved en

Vilkaar- og Leilighedsstat, og derfor vil jeg, saalænge min Stemme lyder i denne Sal, foretrække en saadan fremfor en Indkomststat, ingenlunde for at den, der har Leilighed til at betale, skal betale Mindre, end han vilde komme til efter Vigning af en Indkomststat, men fordi den, der ikke har Leilighed, ikke skal betale Mere, end Ret og Billighed paalægger ham.

Rirk: Jeg vil blot spørge, om den ærede Ordfører ikke troer, at en Skat paa Vilkaar og Leilighed er ligesaa elastisk som en Indkomststat? Jeg gad gjerne vide, hvor Grændsen er. Tages der ikke ved enhver Beskatning Hensyn til, hvor stor den sande Indtægt er, og kommer det ikke, naar Vigningen skal stee, an paa, hvad en Mand har i Nettoindtægt? Det troer jeg dog overalt er Grundlaget for enhver Vigning; men jeg troer virkelig, at man er saa aldeles paa Vildspor, naar man troer, at der kan stee Modifikationer i Beregningen ved Hjælp af en Skat, der kaldes Formue- og Leilighedsstat; nei, den er saamæn ligesaa elastisk og langtrukken som en Indkomststat.

Formanden: Den ærede Ordfører har Ordet for en personlig Bemærkning.

Ordføreren: Jeg vil blot bemærke, at den ærede sidste Talers nu holdte Foredrag viser, at han og jeg ere aldeles enige; thi jeg vil have lignet efter Nettoindtægten; men Indkomstskatten lignes efter Bruttoindtægten.

Lüttichau: Da den høitærede Minister med saa megen Bevillie er gaaet ind paa mit Endringsforslag, finder jeg ingen Anledning til at opholde den ærede Forsamling ved at gjøre Moderindringer imod, hvad der forresten blev anført imod min Argumentation. Jeg skal blot gjøre den Bemærkning, at jeg ikke kunde have til Hensigt at udtale Noget, der kunde see ud som en Bebreidelse mod Krigsbestyrelsen, fordi den ikke i Tide havde sat sig i Forbindelse med Indenrigsministeriet angaaende denne Sag, da det er mig tilfulde bekjendt, at den netop havde grebet Leiligheden til at tage de Militaire i Forsvar, saasnart Omstændighederne tillode det.